SVENSKA CANADA TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH NEWSPAPER IN CANADA.

Svenska Canada-Tidningen.

The Swedish Canada News.

ÅRG. (Year) 21. Lösnummer 5 Cents. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEN 12 MARS 1913 Entered as Second Class Matter at the Post Office Department at Winnipeg, Can. and Grand Forks, N. D. N:R 11.

Skand. skolor.

Av E. J. Carsten.

(För Svenska Canada Tidningen.)

Den skandinaviska skolfrågan i Canada är en fråga för dagen, dess lyckliga lösning ett lifsvillkor för oss alla nordbor med skandinaviskt modersmål och nedärfd skandinavisk tradition.

Innan jag går att orda i en fråga av sådan betydelse, torde det vara förnuftigast att jag presenterar mig själf. Det inkonventionella i en själfintroduktion torde ursäktas af omständigheterna, synnerligast som detta icke torde blifva sista gången jag uttalar mig i frågor rörande skandinaviska inträssen.

På sätt och vis har jag redan gjort min entré för läsarne af detta ärade blad. Jag är nämligen identisk med författaren af "En nykomlings intryck af Canada."

Om mig själf meddelar jag, att jag vid Hälsingfors universitet förvärfvat filosofie och jurisutriusque-kandidat-grad. Min praktiska värksamhet har varit den af advokat och domare (finsk vice häradshöfding). På skolans område har jag ej uträttat vidare än att jag någon tid varit lärare i politisk ekonomi och industriell lagstiftning vid Polyteekniska högskolan i Hälsingfors. Ehuru finne är mitt modersmål svenskt och min bildning principielt svensk. För närvarande är jag —i och för en kurs i engelska — student vid Brandon College. Detta kan vara nog om mig själf. Nu till sak.

Närmaste påstöten till detta inlägg är en liten insänd bit i detta blad om skolan i Percival, under rubriken: "En påminnelse", underteeknad: P. A. Edquist.

I och för sig, är det glädjande att få höra om ett svenskt skolföretag, där hopp om framgång uttalas. Från denna synpunkt sedt, eller från mitt allmänna djupa inträsse för skandinavisk odling, vill jag gratulera vederbörande i Perceival. Ett sådant arbete — under motiga förhållanden — är värdt allt erkännande, och det lilla bidrag skolan hoppas på i form af kollekter, förmodar jag skall af hvarje svensk (inbegripet mig själf) effektueras.

Men tyvärr finnes det synpunkter, hvilka knappast af en uppmärksam och opartisk iakttagare kunna förbises, synpunkter af den art och beskaffenhet, att de ej gärna låta sig förena med tanken på skolan i Percivil — hvilket existerat först från senaste höst — som ett framtida skandinaviskt bildningscentrum.

Skandinaverna i detta land äro ännu så få, den systematiska organisationen af skolarbetet så bristfällig, inträsset för arbetet så lamt, att alla dessa faktorer, och flera till i föreningen, oafvisligen i min tanke påkalla ett skolarbete, koncentreradt till en punkt, till en gemensam härd.

Den skandinaviska skolsaken i Canada är framför allt ett financiellt problem. Hvad vi behöfva, fattiga som vi äro, är en skola, men en, som skall lämna fullständiga garantier och möjligheter för en god allmän bildning äfven för fortsatta universitetsstudier. Denna skola bör vidare vara belägen i ett socialt och kommerciellt centrum, en plats i alla afseenden "up to date". Vidare och framför allt, bör iakttagas att kostnaderna blefve inskränkta till det minsta möjliga. Men, märkas bör, att en skolas tillvaro ej är garanterad genom en tillfällig kollekt.

I hvilka afseenden uppfyller den nyanlagda skolan i Perceival—en plats utan hvarje social eller kommerciell betydelse — dessa fordringar? Skolan äger ej någon donationsfond eller annan fast garanti. För att uppfylla sitt ändamål borde den blifva ett fullständigt, skandinaviskt College, med öfliga akademiska och arts-klasser äfvensom affiliation till något ansedt universitet i detta land. Ett skandinaviskt college kan försvaras endast från synpunkten, att detsamma erbjuder en fullt acceptabel basis för universell bildning, i samma utsträckning som ett amerikanskt college. Grundläggningen af ett sådant institut med erforderliga lärarekrafter öfverstiger i kostnadsväg vida hvad som genom kollektinsamling kan hopbringas. Därtill fordras en donationsfond eller annan fast garanti på minst $200,000, och en dylik garantifond torde vara svår, om ej omöjlig att uppbringa.

Under dessa förhållanden riktar sig uppmärksamheten ofrivilligt å det sedan fem år tillbaka existerande skandinaviska departementet af Brandon College. Departementet, en frukt af den bland oss välkända, för den skandinaviska saken varmt inträsserade prof. Emil Lundquists oaflåtliga bemödanden och ansträngningar, har visat sig i praktiken framgångsrikt. De bildningsfrön prof. Lundquist utsått, hafva ej ännu haft tid att fullt mogna, men vi veta alla, att dessa frön äro nedsatta, att prof. Lundquist gjort och gör allt, hvad rimligtvis kan begäras af en organisatör, som är ensam lärare. Månne ej till och med idén till skolan i Perceival står att söka i Lundquists föredöme? En af skolans lärare är ju en elev till prof. Lundquist.

Det finansiella problem är, såsom påpekats, den värsta stötestenen vid det skandinaviska bildningsarbetet. Men jag frågar: hvilken kombination, hvilket förslag skulle lämna en lättare lösning än koncentreringen af arbetet på detta departement? Den skandinaviska afdelningen har kommit "till ett dukadt bord". Tänk att vara förbundet med, åtnjuta rygstöd af ett lärovärk, som äger för närvarande en sammanlagd, fast garantifond af cirka 300,000 dollars — utom en massa gynnare och hjälpare!!! Hvar skola vi skandinaver kunna hopbringa denna summa? Och detta måste ske, om vi omfatta tanken på ett själfständigt, skandinaviskt college. Tag dessutom — utom de ekonomiska fördelarna — i betraktande andra afgjorda förmåner, som associationen med detta college erbjuder. Colleget har fullständiga både akademiska och arts-klasser och efter affiliation med McMaster och Manitoba-universiteten, kunna dess studenter direkt vid colleget (utan den besvärliga och kostsamma universitetsvistelsen i Toronto eller Winnipeg) erhålla filosofie, äfven juris kandidat grad vid nämnda universitet. Tillägg, att McMaster universitetet arbetar i förbund med det i Chicago, Nordamerikas måhända förnämsta universitet, och att hvarje framgångsrik arts-student vid Brandon College genom denna relation är berättigad till omedelbart inträde vid detta berömda universitet. Vill ni fördomsfritt hopsummera dessa prioritets-rättigheter, då tror jag, att ni ej vill tveka, att gifva eder röst, edert inflytande, edert arbete och edert understöd till förmån för detta departement, afseende att utbilda detsamma till den skandinaviska bildningens centralhärd och akademi i Canada.

Forts. å sid. 5.

WILSON INSTALLERAS.

Förenta Staternas demokratiske president installerades i tisdags f. v. under öfliga ceremonier.

Woodrow Wilson blef i tisdags f. v. höglidligen installerad såsom Förenta Staternas president. På lördagen afgick han från sitt ämbete såsom New Jerseys guvernor, och i måndags morse lämnade han Princeton, sin hemstad, efter att där hafva blifvit föremål för de varmaste välönskningar från befolkningens och särskildt studentkårens sida.

Vackert och klart väder var rådande i Washington, då Wilson anlände dit med sin familj i måndags e. m. f. v. Tusentals personer hade samlats för att hälsa honom välkommen, under det att Princeton-studenterna såsom hedersvakt eskorterade honom till sitt hotell. Två timmar efter ankomsten aflade han och hans maka ett artighetsbesök i Hvita huset, som under minst fyra år skall blifva deras hem och där de nu inträdde för första gången. De blefvo på det gemytligaste sätt mottagna af president Taft, somtalls icke syntes ledsen öfver att få draga sig tillbaka till privatlifvets lugn. Kort förut både vice president Marshall aflagt ett besök hos Wilson, och denne mottog under dagens lopp många af sitt partis mest inflytelserika medlemmar. På kvällen hade Princeton-studenterna tillställt en fäst till hans ära.

Den 4 mars mottog han först vid 9-tiden tidningsrepresentanterna i staden och kl. 9.30 anlände en kongressionell komité, bestående af senatorerna Crane, Overman och Bacon samt representanterna McKinley, Rucker och Garrett, och eskorterade honom och Marshall till Hvita huset, där president Taft mottog dem och hälsade dem välkomna, och i hans sällskap styrdes nu färden till kapitolet, där president Wilson aflade sin ämbetsed. Samtidigt aflade vice presidenten sin ämbetsed i senaten. President Taft följde med tillbaka till grannskapet af Hvita huset, dit Wilson nu inträdde såsom Förenta Staternas president. Kl. 2 e. m. åsågs från en särskild estrad den storartade paraden som utrymmet denna gång ej tillåter oss att beskrifva. Den säges hafva varit den mäst storartade i landets historia och åsågs af öfver en half miljon människor. Hundratusentals personer hade anländt från New York och andra städer på kusten.

Presidentinstalleringar förekomma ju så ofta i U. S. A. — en på hvart fjärde år. Det oaktadt ådraga de sig allt jämt allmänhetens inträsse, icke minst denna, där ett annat parti tog regeringstömmarna. Woodrow Wilson är den andre demokratiske presidenten i Förenta Staterna sedan 1860, och det finns de, hvilka räkna honom som den allra förste, i det de kalla Grover Cleveland "mugwump", påvisande, att han invaldes lika mycket af missnöjda republikaner som af reguljära demokrater. Vid Wilsons installation spordes mycket entusiasm, och han hälsades med stormande ovationer hvar hälst han visade sig. Så det var under de allra bästa auspicier han öfvertog styrelsen öfver den stora republiken. Det är att hoppas, att fortsättningen må bli början lik.

Dömd att hängas.

Konstapel Rookes baneman dömd att hängas den 20de nästkommande maj.

MOTTAGER DÖDSDOMEN TILL DET YTTRE LUGN.

John Baran förklarades förliden fredag af en jury i Portage la Prairie skyldig till mordet på konstapel Rooke i Dauphin och dömdes af domaren Prendergast att hängas den 20 maj. Juryn var ute en timme och fyrtio minuter och utkom kl. 6.30 e. m. med utslaget, att Baran gjort sig skyldig till mord i första graden. Alla tvifvelsmån om Barans skuld skingrades, då han tillfrågades, om han hade någen orsak att framdraga, hvarför han ej skulle dömas till döden, och han svarade, att han sköt Rooke, emedan hon var rädd och ej visste, hvem som kom i dörren, när hans hustru började skrika. Då domar Pendergast uppläst dödsdomen, sade han, att det ej fanns någon förhoppning för Baran att få nåd, och rådde honom därför att söka frid med sin Gud.

Baran mottog domen med lugn, icke en muskel rörde sig i hans ansikte. Han leddes ut från domssalen till fängelset med ett ansiktsuttryck som om ingenting händt. Någon hade hört honom, strax före domen föll, säga, att han icke brydde sig om huruvida han blef hängd eller ej.

Hela dagen upptogs af rättegången till kl. 4.37, då juryn gick ut. Vittnesmålen rörde sig nästan uteslutande omkring mordet, och en skollärare i den trakt. Baran var bosatt, omtalade, att fängen under ett samtal en gång yttrat, att, om en polis kom för att arrestera honom, skulle han skjuta honom och sedan begå själfmord.

Maria Pellock, den unga kvinna som bodde tillsammans med Baran, och som för närvarande ligger på Portage hospital, dit hon fördes från Dauphin för att afläggа vittnesmål, omtalade, att Baran aflossade två skott, då konstapel Rooke öppnade den dörr, som ledde till köket. Hon sade, att hon efter skjutningen uppmanades att gå ut och se efter, om männen hade gått. Baran hade uppgifvit för henne, att han skiljts från sin hustru, och hon hade lefvat tillsammans med honom i 15 månader. Kusken, som körde konstapel Rooke till Barans hus, lämnade en mycket noggrann skildring af tragedien. Hans berättelse öfverensstämde i så godt som allt med Maria Pellocks. Svaranden gjorde intet försök att försvara sig, och korsförhöret varade endast en kort stund.

Detta var den andra rättegången om mord i Portage under de två senaste åren. Det förra fallet var rättegången med Paul Koslowski, som sedan han för att är sedan dömts till döden, benådades strax före afrättningen, sedan hans vänner lagt sig ut för honom.

DOG PÅ FATTIGHUSET.

En skicklig svensk-amerikansk tidningsman slutar sina dagar i armod.

På fattighuset i San Francisco, Cal., afled nyligen f. redaktören Johan Alfred Almkvist, som 1888—1901 redigerade "Västkusten", vid hvilken tidning han efterträddes af Ernst Skarstedt. Han tjänstgjorde därefter som biträdande redaktör vid "Västra Sändebudet" samt hade anställning i Svenska bageriet å Folsom Str., men efter den stora eldsvåden 1906 blef han intagen å fattighuset och kvarstannade där till sin död.

Almkvist var född i Tanum, Bohuslän, den 22 november 1847 och således vid sin död 65 år och nära 3 månader gammal. Efter att ha studerat i Uddevalla kom han 1872 till Amerika. Välvilliga personer understödde honom, så att han blef i tillfälle att studera vid Decorah college i Iowa och senare studerade han vid tyska luth. prästskolan Concordia college i St. Louis. 1874 reste han tillbaka till Sverige och blef informator samt fortsatte studierna vid Ahlbergs skola i Örebro och var ett års tid predikant i Carlsund. Han blef redaktör för "Gästrikland" i Gäfle 1878, utgaf "Folkets Vän" 1879 samt senare "Norrlands Annonsblad". Efter att 1886 ha utstått fängelsestraff för tryckfrihetsbrott kom han till Chicago samma år och blef anställd vid "Missionsvännen" och "Kuriren", tills han i november 1888 kom till San Francisco. I Chicago öfversatte han flera engelska arbeten till svenska.

Almkvist förfogade öfver en ledig pänna, men hans karaktär saknade det underlag, som är så nödvändigt i den svensk-amerikanska tidningsmannens lif. Han stod ensam i lifvet, då befriaren kom. Hans hustru dog nämligen för många år sedan. En vuxen son öfverlefver honom och lär vistas i Chicago.

Rätt många svensk-amerikanska tidningsmän ha skördats af liemannen under de senaste åren, men de flästa ha fått nedlägga sin pänna under ljusare förhållanden och i yngre år. Men de ha ej varit kapitalister.

PARLAMENTET.

Mr. Borden uppläser memorandum från det engelska amiralitetet, hvilket dock mottages med misstro från den liberala sidan.

Liberalerna med Sir Wilfrid Laurier i spetsen ha under förliden vecka hyst tvifvelsmål angående ett memorandum som framställts af premierministern, innehållande en jämförelse af kostnaden af fartygsbygge i Canada och i Storbritannien. Detta memorandum hade utarbetats af amiralitetet och liberalerna påstodo, att vissa delar däraf hade undanhållits af premierministern. I måndags uppgaf emellertid mr. Borden, att en del af dokumentet var af privat natur. Detta tillfredsställde dock ej liberalerna, af hvilka flera t. o. m. trodde, att dokumentet aldrig kommit från amiralitetet.

Men senare på kvällen framlade emellertid mr. Borden två memoranda, som han fått från Winston Churchill, amiralitetets högste man. I det första beskref mr. Churchill de svårigheter, som voro förenade med byggande af fartyg i Canada, och i det senare refererade han till de gjorda beräkningarna.

Premierministern sade att han sändt ett telegram på hvilket i söndags kom svar, gifvande honom tillåtelse att använda dokumenten.

Med följande ord afslutades detta memorandum: "Man måste komma ihåg, att modärna fartyg, om de ej underhållas [illegible] sta omsorg och noggrannhet, försämras ofantligt fort. Den nyligen timade erfarenheten i vissa sydamerikanska stater med hänsyn till fartyg af den högsta kvalitet har varit mycket pinsam och har ledt till en beklaglig förlust af pängar, hvilket sannolikt kunnat förebyggas, om man varit litet mera omsorgsfull vid utrustningen."

Under den diskussion, som senare följde framgick tydligt, att de liberala ej hade så vidare stort förtroende för mr. Borden. "Dokumentet är icke ens värdt det papper, det är skrifvet på", yttrade Sir Wilfrid bland annat. Han och många med honom trodde, att premierministern uttagit just det som passade honom.

Ganska betecknande för stämningen i det liberala partiet voro följande ord af mr. Turriff: "Jag undrar, hvad det engelska folket vill tänka om en gåfva på [illegible],000,000, som afpressats folket i Canada. Jag tor icke, att de skulle vilja mottaga den". Och i fortsättningen sade han, att oppositionen kommer att fortsätta striden.

Innevarande vecka artar sig att i parlamentet blifva lika långtråkig och utan resultat som förliden vecka.

OLJETRUSTEN GÅR FRI.

Wickersham nedlägger målet mot oljetrusten i Texas.

På order från justitiedepartementet i Washington har allmänna åklagaren i Dallas, Texas, nedlagt regeringens mål mot Standard Oilbolaget i New York, Standard Oilbolaget i New Jersey och Magnolia Petroleumbolaget i Texas. Dessa bolag liksom deras tjänstemän voro åtalade för brott mot Shermans antitrustlag, i det de konspirerat för att skada Pierce-Fordyce Oil Association.

Attorney general Wickerham sågo emellertid att där inte fanns någon grund för angifvelsen. Däraf utgången.

Det är betecknande för saken, att John D. Arehbold är en af de anklagade konspiratörerna.

PASTORN TOG TJUFVEN.

Pastor E. A. Larson, som leder väckelsemöten i en missionskyrka i Indianapolis, råkade i tisdags f. v. befinna sig nere i kyrkan, då han såg en tjuf tillgripa en öfverrock, tillhörig en af församlingsmedlemmarne. Pastorn följde ut efter tjufven och upphann honom till sist. Men då framkommo sju medhjälpare och räddade rocktjufven, som emellertid senare arresterades. Han uppgaf sig heta Thomas Wallace.

Förmälningen mellan prinsessan Victoria Louise, käjsar Wilhelms enda dotter, och prins Ernst August af Cumberland kommer sannolikt att äga rum den 24 maj, dagen för prins Heinrichs af Preussen silfverbröllop.

Farhågor af ett möjligt krig mellan de europeiska stormakterna tyckes existera bland medlemmarne i det belgiska kabinettet och delas äfven af ledarne för oppositionspartierna. De senare ha tagits i ministärens förtroende i ändamål att göra de pågående ökningarna i belgiska armén opartiska.

Det kinesiska lånet. Det påstås, att det kinesiska internationella lånet på $125,000,000 kommer att fördelas på följande sätt: Storbritannien $40,000,000, Frankrike $35,000,000, Tyskland $30,000,000, Förenta Staterna $12,500,000, Belgien $7,500,000, den senare summan utgörande en del af Rysslands andel i lånet. Återstoden af de ryska och japanska andelarna inberäknas i de brittiska och franska totalsummorna.

Svår explosion.

Hundratals ton dynamit explodera i Baltimore hamn, och femtio människor sätta till lifvet

HUR EXPLOSIONEN UPPSTÅTT ÄR EJ KÄNDT.

Tre hundra ton dynamit ombord på en pråm exploderade förliden fredag i hamnen i Baltimore, Md., hvarvid minst 50 människor blefvo dödade och en mängd andra mycket illa skadade. Fyrtio stufvare saknas, men det är möjligt, att några af dessa räddat sig.

Dynamiten höll på att lastas på ångaren Alum Chine för Panamakanalen. Fartyget förstördes, och öfverbyggnaden på Förenta Staternas koljare Jason, som låg för ankar 700 fot därifrån, bortslets, och dess sida blef illa tilltygad af kringflygande metallstycken från Chine. Fönster miltals från olycksplatsen gingo sönder, och den skakning, explosionen förorsakade, kändes tydligt mer än hundra mil bort. Stycken af järn och stål tre fot långa och vägande femtio pund påträffades tre a fyra mil från scenen för katastrofen. Flere man ombord på koljaren dödades och ett stort antal andra fingo så svåra skador, att de sväfvade mellan lif och död.

På fredag morgon låg en pråm med fyra järnvägsvagnar utmed Alum Chine, och man höll just på att afsluta lastningen af explosiva ämnen, då plötsligen en rökstråle steg upp från ångaren, och blott några sekunder därefter följde explosionen med en fruktansvärd knall.

Alum Chine bokstafligen försvann från vattenytan. Tunga maskiner och delar af ankaret lyftes hundra fot upp i luften. De kringflygande föremålen omfattade hundratals lådor med dynamit, och man förmodar, att en följande explosion af dessa förorsakade föroädelsen ombord på Jason och Atlantic, där äfven flere människor fingo sätta lifvet till.

Alldeles utmed Alum Chine låg barkassen Jerome. I denna båt hoppade fjorton af ångarens besättning ned och lyckades undkomma.

I Coatesville, Pa., kunde man känna explosionen, och fönstren på högskolan skakade, förskräckande eleverna. Den kändes äfven i Reading, Pa., nära hundra mil från Baltimore, ett stort antal städer i sydöstra Pennsylvania och i New Jersey ända till Atlantic City. På många platser trodde man, att det hela var en jordbäfning, och i Delaware legislatur i Dover afbrötos förhandlingarna.

AFLIDEN MÄRKESMAN.

Oscar Oldberg, den kände kemisten och f. d. universitetsprofessorn i Chicago, har aflidit.

Nyligen kom från Pasadena, Cal., underrättelsen att läraren vid den med Northwstern-universitetet förenade School of Pharmacy i Chicago, prof. Oscar Oldberg, aflidit af hjärtslag. Oldberg föddes i Alfta socken, Hälsingland, den 22 jan. 1846 och var son till kyrkoherden Anders Oldberg, utgifvaren af "Hemskolan" och andra läroböcker. Oldberg genomgick Gäfle elementarlärovärk, hvarefter han for till Falun, där han under Berzelius' lärjunge Fredrik W. Helleldays skickliga ledning utbildades till apotekare och tog sin examen 1865. Strax därpå bjöd han fosterlandet farväl och reste till Amerika.

Redan fyra år efter sin hitkomst — eller 1869 — blef han utsedd till medlem af fakulteten i the School of Pharmacy vid Georgetown College, D. C., och senare blef han lärare i the National College of Pharmacy i Washington, D. C. Då han år 1881 afgick från denna befattning erhöll han hedersgraden Doctor of Pharmacy.

År 1872 var Oldberg svensk-norsk vice konsul i Memphis, Texas, och gifte sig påföljande år med Emma Parritt i Youngstown, Ohio. I sju år var han apotekare vid Förenta Staternas marinlasarett. År 1880 valdes han till medlem af the Committee of Revision and Publication of the Pharmacopoeia af Förenta Staterna. År 1890 återvaldes han för en annan 10-årsperiod och igen år 1900 att tjäna till 1910. Han utnämndes till öfverlärare vid School of Pharmacy vid Northwestern-universitetet år 1884, då skolan öppnades, och denna befattning innehade han vid sin död.

Han har under sin mer än 40-åriga värksamhet som vetenskapsman och lärare utgifvit ett stort antal arbeten i farmaceutiska ämnen. Den hädangångne sörjes närmast af maka, bosatt i Pasadena; sonen Arne, professor i musik vid Northwesternuniversitetet, sonen Virgil i Detroit, Mich., och dottern mrs Thornton Smallwood i Chicago.

Ödesdiger dynamitexplosion. Öfver 200 personer blefvo nyligen dels dödade, dels skadade i Gnon, Spanien, vid en förtidig explosion af 7,000 pund dynamit, som skulle användas till bortsprängande af ett berg, som stod i vägen för en planerad järnvägslinje.

EN SVENSK HJÄLTE.

Välkänd svensk idrottsman utför en mycket vacker räddningsbragd i Butte, Montana.

Den välkände idrottsmannen och långdistanslöparen John Lindquist i Butte, Mont., utförde nyligen en räddningsbragd, som utförligt och på ett smickrande sätt skildras i nämnda stads tidningar. Två gasarbetare, Peter Peterson och Roy Hubbard, voro sysselsatta med reparationer i gasvärkets hufvudstation, då af okänd anledning en af de där mötande gastrummorna exploderade. Gasen utströmmade med sådan kraft, att de två arbetarne ej hade tillfälle lämna trumman och försätta sig i säkerhet, utan föllo sanslösa till golfvet.

Några skolpojkar, som från öppningen i gatan märkte de två männens belägenhet, skreko på hjälp; förbipasserande personer tillskyndade, och en annan gasarbetare, en dansk vid namn Halvorsen, gjorde ett försök att nedstiga i den farliga öppningen. Men så snart han fått hufvudet in i hålet, ropade han på hjälp. Hundratals personer hade nu tillströmmat, men ingen syntes villig att göra ett räddningsförsök. Halvorsen varnade de omkringstående från att nedstiga, emedan en säker död väntade den djärfve; äfvenså vore ett försök till ingen nytta, emedan de två arbetarne tvifvelsutan redan voro döda.

Lindquist var på väg till sitt hem och varsnade folksamlingen; af nyfikenhet drogs han till platsen, och då han märkte hvad som var å färde, afkastade han sin hatt och rock och nedsteg trots vänners varningar med det enda tillgängliga repet i trumman. Efter hårdt arbete lyckades han fastgöra repet om Pettersons liflösa kropp och signalerade till männen ofvan hissa. Han kände redan gasens värkningar och skyndade upp. Väl uppkommen på gatan, förlorade han för ett ögonblick fattningen, men sedan kallt vatten kastats öfver hufvudet, återkom han till sans och nedsteg återigen i trumman och lyckades få den andre mannen upp till gatan. Han förlorade åter sansen och blef, tillsammans med de två arbetarne, förd till en sjukhus.

Det tog läkarne två timmar innan de voro försäkrade om, att Petersons lif var räddadt. Att rädda lifvet på Hubbard, den sist uppdragne, ansågs vara nära nog hopplöst; men efter öfver tre timmars hårdigt arbete lyckades läkarne återkalla lifsgnistan. Lindquist återkom till sans på vägen till sjukhuset och var utom all fara. Lindquist är för närvarande kommissionär och representant i Montana för the Pacific Northwest Association of Amateur Athletic Union.

Logen Linnéa af Vasa Orden i Butte, logen nr 1 i Butte af Scandinavian Brotherhood, Butte Chamber of Commerce och Butte City Council ha förenat sig i en rekommendation till Carnegie hjältefond om en medalj för den duktige svensken. Postmästaren Malcolm Gillis och borgmästaren Lewis Duncan samt flera af Buttes mest framstående män ha personligen till Carnegie-kommissionen rekommenderat Lindquist för erhållande af en medalj.

FRÅN BALKANKRIGET.

Grekerna ha intagit staden Janina.

Den turkiska staden Janina på Epilus har intagits af grekerna. Staden har belägrats af grekiska trupper sedan krigets utbrott.

De turkiska ytterverken föllo i onsdags, och Essad bey föredrog att kapitulera.

Med Janinas intagande vunno grekerna sin andra stora seger. Den första var Salonikis intagande. Serberna ha intagit några mindre städer i Albanien och Macedonien, montenegrinerna fortfara med bombardemanget mot Skutari och bulgarerna fortsätta bombarderingen af Adrianopel.

De nye männen.

Förenta Staternas nye demokratiske president, Woodrow Wilson, utnämner kabinettsmedlemmar.

STATSSEKR. BRYAN TRE GÅNGER PRESIDENTKANDIDAT.

Woodrow Wilson, Förenta Staternas nye president, offentliggjorde i måndags f. v. sitt val af ministrar, och i onsdags sände han deras namn till senaten i Washington för att få dem godkända. Vidt och bredt har man gissat på hvilka skulle blifva ministrar under den nya demokratiska regimen, och något så när ha gissningarna slagit in, i det att följande till största delen redan bekanta politiska personligheter utnämnts: till statssekreterare William Jennings Bryan;

William Jennings Bryan.

Justitieminister James S. McReynolds;

finansminister W. G. McAdoo;

civilminister Franklin K. Lane;

krigsminister Lindley Garrison;

sjöminister Josephus Daniels;

Jordbruksminister David F. Houston;

handelsminister W. C. Redfield;

arbetsminister W. B. Wilson;

generalpostdirektör A. S. Burleson.

Dessa män med presidenten och vicepresidenten i spetsen utgöra alltså den nuvarande regeringen i Förenta Staterna, och vi anse det på sin plats att här nedan bifoga några biografiska upplysningar till deras tjänst, som önska veta litet mera om kabinettsmedlemmarnas meritlista.

Statssekreteraren Bryan är redan så väl kändt, att det egentligen borde vara öfverflödigt att ägna honom ett längre omnämnande, ehuru hans lif och värksamhet kunde vara väl förtjänta däraf. Han föddes i Salem, Illinois, den 19 mars 1862 och fyller således i denna månad 51 år. Tog studentexamen med högsta betyg från Illinois College 1881 och fil. doktorsgraden 1884; tog juridisk examen vid Union College of Law i Chicago 1883; praktiserade i domstolarna i Jacksonville, Ill., till 1887, då han flyttade till Lincoln, Nebr., valdes till kongressman 1891 och tjänstgjorde till 1895; nominerades af demokraterna till förbundssenator 1894, men blef slagen af John M. Thurston; redigerade Omaha World-Herald 1894—96; blef slagen af McKinley vid presidentvalen 1896 och 1900; deltog i spansk-amerikanska kriget och befordrades till öfverste; företog ett föreläsningsturné genom landet 1897—98, därunder han afhandlade sin ståndpunkt i frågan om bimetallism; grundlade sin veckotidning The Commoner 1900; nominerades för tredje gången af demokraterna till president 1908 och blef slagen af Taft; har sedan dess ägnat sig åt redigeringen af sin tidning och afstod mer eller mindre godvilligt sin nomination åt Wilson vid konventet i Baltimore 1912. Bryan är progressiv demokrat och förträfflig talare men inte alldeles sa-

Forts. å sid. 5.

Den nya följetongen

"Järnvagnen"

af

STEIN RIVERTON

påbörjas i nästa nummer.

Läs denna spännande detektivroman från början.